Της Ελένης Σκαρλάτου*

Πάλι «άγρια φτερωτά» έφ-τασαν από το πουθενά και κράζουν πάνω από τον δικό μας ουρανό; ...

Πάλι «Ύαινες» κρύφτηκαν στους Ιερούς βράχους μας;
Πάλι «αλυχτούν» σελίδες άγριες στο διαδίκτυο και τα μεγαλοκάναλα βρήκαν ... την είδηση.
Πάλι αυτοί που τάχα γνωρίζουν πολλά ή και τίποτα έρχονται να ταράξουν την Μετεωρίτικη γαλήνη.
Πάλι θορυβούν χωρίς λόγο, για να δείξουν ότι υπάρχουν και τα θέλουν όλα για κείνους, τόπο και χώρο.
Σε κείνους λοιπόν όλοι και όλα πρέπει να υπακούουν όπως η Αγιότητα του χώρου, η φύση, το Άγιο στερέωμα ακόμα και τα πετεινά του ουρανού. Γιατί άραγε τούτο το τοπικό αγέρι που πνέει μέσα στην Μετεωρίτικη σιγαλιά το θέλουν άγριο;
Γιατί;.
Τούτα τα Φθινοπωρινά χρώματα που δένουν με την Άγια φύση του τόπου μοναδικά, μέσα στις ιερές χαράδρες, όπου μάτωσαν τα πόδια των πρώτων ασκητών και μοναχών που είναι βαμμένα από αίμα και πόνο, προκειμένου να στέκουν εκεί πάνω στην Άγια σιγαλιά αυτές οι άγιες αετοφωλιές, γιατί δεν τους συγκινούν;
Αλήθεια με πόσο κόπο, μεράκι, προσευχή, θέληση, αγάπη μοναχική, έγιναν για να στέκουν ακόμα εκεί πάνω αυτές οι Άγιες αετοφωλιές;
Δεν βλέπουν πως τα έχει συνταιριάσει όλα η πίστη και το Θείο μεγαλείο;
Επιμένω δεν τα βλέπουν;
Πώς βλέπουν όμως μερικά τούβλα που εξέχουν προκειμένου να αντέξει ο παλιός τοίχος, ώστε να μην καταρρεύσει από τη φθορά του χρόνου;
Τα φθαρμένα θεμέλια των κτιρίων πως θ' αντέξουν πάνω στους ανεμοδαρμένους βράχους αν δεν συντηρηθούν, για να περάσουν στους αιώνες που έρχονται όπου η κλιματική αλλαγή θα «ροκανίσει» ακόμα και πέτρες;

Τα σπίτια μας δεν τα συντηρούμε;

Γιατί τόσο μένος για τα Ιερά κτίρια με τοπικό ιερό παρελθόν και τους ενοίκους αυτών που αγωνίζονται, προκειμένου να στέκει εκεί πάνω όρθια η κληρονομιά μας που χωρίς αυτή την πολιτιστική και θρησκευτική κληρονομιά, η Καλαμπάκα θα ήταν ένα χωριό μικρό ή μεγάλο δεν έχει σημασία. Απλά προβληματίζουμε και ρωτώ. Ποιόν όμως;Ίσως τον εαυτό μου.

Πόσο θα αντέξει το απλό χώμα, το νερό και το ασπράδι του αυγού, υλικά με τα οποία είναι κατασκευασμένα αυτά τα κτίσματα, σε πείσμα των καιρών; Αυτό το παλιό υλικό πρέπει να αντικατασταθεί με νέο, ναι, με πέτρα και τσιμέντο γιατί διαφορετικά όλα θα περάσουν στο χθες, στο χθες το ξεχασμένο ίσως και το ανύπαρκτο.

Αυτοί οι άνθρωποι εκεί πάνω παλεύουν νυχθημερόν προκειμένου να κρατήσουν όρθια τη δική μας θρησκευτική Ιστορία και πολιτιστική κληρονομιά. Αν δεν πάλευαν, αν δεν ξόδευαν κι αν δεν μοχθούσαν -κακά τα ψέματα, είναι πολύ δύσκολη η ζωή των μοναχών- τι θα είχαμε σήμερα ή αύριο;

Εμείς είναι αδύνατον να πλησιάσουμε μόνο με τη σκέψη τις δυσκολίες τους.

Εκείνοι όμως πλησιάζουν τις δικές μας δυσκολίες όταν ακούνε ή διαβάζουν ότι τα σχολεία μας δεν έχουν πετρέλαιο και τρέχουν να καλύψουν αυτές τις ανάγκες και μάλιστα όχι μια και δυο φορές, όταν ακούνε ότι παιδιά υποφέρουν και ξανατρέχουν να βοηθήσουν, προς όποια κατεύθυνση και με πολλούς τρόπους βοήθειας, έτσι χωρίς να διαλαλούν ή έστω να φανερώνουν τις όποιες κινήσεις τους.

Όταν αντιλαμβάνονται τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι άρρωστοι συμπολίτες μας από έλλειψη ασθενοφόρου και τρέχουν να αγοράσουν ασθενοφόρο και να το φέρουν στην πόρτα μας .. Αυτά τα λίγα γιατί εκείνοι δεν θέλουν να ακούγονται οι θεάρεστες πράξεις τους, όπως πιο πάνω αναφέρω.

Τότε το εξέχον τούβλο μας πειράζει και πάλι;

Έξι Μοναστήρια λειτουργούν και η Καλαμπάκα έγινε έτσι γνωστή σε όλον τον πλανήτη. Μακάρι να λειτουργούσαν άλλα πέντε.

Από τα έξι αυτά ζουν πολλές οικογένειες γιατί ανθίζει ο τουρισμός. Αν δεν ήταν εδώ σε αυτόν τον τόπο τα Ιερά αυτά κάστρα, τότε τι θα έκαναν εδώ οι τουρίστες, επισκέπτες;

Ούτε πολύ τσάι δεν έχουμε να πουλάμε, μα ούτε και τίποτε άλλο αφού η κτηνοτροφία αποδυναμώθηκε και οι νέοι φεύγουν από τον τόπο.. Μόνο ο θρησκευτικός τουρισμός ανθεί σ' αυτόν εδώ τον τόπο.

Γιατί κάποιοι, ίσως "άφρονες", θέλουν να τον βλάψουν και μαζί να θάψουν ότι υπάρχει εδώ, σ'αυτήν την μοναδική γωνιά της πίστης;

Αν λοιπόν δεν υπήρχαν κάποιοι άνθρωποι εκεί πάνω, να τα προσέχουν και να τα συντηρούν, τότε και τα έξι αυτά που σώζονται θα ήταν σωροί ερειπίων και ... ξέρετε οι τουρίστες δεν πάνε να δούνε μόνο ερείπια, θέλουν και την Ιστορία και την φύση και την πίστη.

Θέλουν και τον μοναχό εκεί, θέλουν και το χαμόγελο του να εισπράξουν.

Τα θέλουν όλα αυτά.Έτσι ο μοναδικός αυτός συνδυασμός έκανε και κάνει την πόλη ζωντανή και μοναδική...

Ξέρεται πόσα ερειπωμένα Μοναστήρια έχουμε; Μάλλον όχι τολμώ να πω, για κάποιους.

Επιγραμματικά και για την τοπική Ιστορία αναφέρω μερικά.

-Ιερά μονή Τιμίου Προδρόμου, βρίσκεται νοτιοδυτικά του Αγίου Νικολάου Αναπαυσά και το περίγραμμα διακρίνεται. Όσο όμως και να διακρίνεται το περίγραμμα, τι να το κάνει ο επισκέπτης;

-Αγία Μονή (Γενεσίου της Θεοτόκου) η κελλί του Βαρλαάμ, βρίσκεται νοτιοδυτικά της μονής Ρουσάνου, βορειοανατολικά της μονής Βαρλαάμ στην τοποθεσία Στέρνα αφιερωμένη στο Γενέσιο της Παναγίας. Που είναι όμως όλη εκείνη η ιστορία; Την σκέπασαν τα χαλάσματα και η λησμονιά του χρόνου. Οι αιώνες περνούν γρήγορα και ο ανεμοδαρμένος βράχος δεν έχει τίποτα να δείξει. Τα 450 χρόνια ζωής της μονής και η ιστορία θάφτηκε στους αιώνες που έφτασαν.

Δύο δεκαετίες το μοναστήρι αυτό υπήρξε καταφύγιο πολλών κατοίκων της περιοχής αφού η Καλαμπάκα είχε υποστεί λεηλασία από ληστές και είχε καεί.

-Ιερά μονή Υψηλοτέρας (Εισοδίων της Θεοτόκου) ή των Καλλιγράφων νοτιοανατολικά του Μεγάλου Μετεώρου με την ξεχωριστή τοιχογραφία της παναγίας στον τύπο της Βλαχερνίτισσας. Που είναι τα χαλάσματα, δεν είναι αρκετά για να προσελκύσουν επισκέπτες. 350 έτη ζωής το μοναστήρι μας όμως ο χρόνος το σκέπασε κι αυτό και την μοναδική του Ιστορία κι ας ήταν τόσο βαριά όσο και η ανεμόσκαλα της εποχής. Ανάμεσα εκεί στα χαλάσματα το παρελθόν ζωντανεύει, όμως δεν είναι αρκετό για όποια εξέλιξη.

-Ιερά μονή Προσκυνήσεως της Αλύσεως του Αποστόλου Πέτρου. Πάλι ο χρόνος έθαψε την ιστορία. Σήμερα λέμε όλοι οι ντόπιοι «στο ερειπωμένο μοναστήρι του Άλτσου», που είναι όμως;

-Ιερά Μονή Αγίων Αποστόλων (Αιά). Σε 650 μέτρα από την Καλαμπάκα τόσο κοντά και τόσο μακριά. Οι περιπατητές περνούν δίπλα. Τι να λέει όμως αυτό, αφού το διώροφο Μοναστήρι δεν υπάρχει και ο επισκέπτης απλά κοιτάζει, τίποτε άλλο. Η ιστορία βαριά όμως κρυμμένη στα χαλάσματα του χρόνου του άχρονου και αυτή.

-Ιερά μονή Αγίου Μοδέστου ανατολικά του Καστρακίου, βόρεια της Καλαμπάκας και βορειοδυτικά της Αγίας Τριάδος. Τα ίχνη του παλαιού κτιρίου ούτε που συγκινούν, γιατί δεν έχουν ψυχή και από μόνα τους δεν στέκουν.

-Ιερά μονή Ταξιαρχών, βορειοδυτικά της Αγίας Τριάδος, βορειοανατολικά της μονής Ρουσάνου και πλησίον της ψαρόπετρας και δίπλα το μοναστήρι του Καλλιστράτου. Στην ψαρόπετρα συγκεντρώνονταν ασκητές και μοναχοί όπου πωλούσαν και αντάλλασαν ότι παρήγαγαν οι ίδιοι.

Δεν θα αναφερθώ και σε άλλα που υπήρξαν και δεν υπάρχουν και ας με φωνάζει σήμερα η Ιστορία τους, θα το κάνω προσεχώς. Δεν γίνεται όμως να μην σταθώ στο σήμερα και να τονίσω πόσο γρήγορα το παρελθόν σβήνει και ο χρόνος χάνεται μαζί και ότι υπήρξε αλλά δεν κατάφερε ν΄αντέξει τα χτυπήματα. Ας αφήσουν λοιπόν κάποιοι την θρησκευτική μας Ιστορία και την κληρονομιά μας να γράψει το μέλλον. Αυτός ο τόπος μόνο αυτό περιμένει. Να γράψει πάλι το αύριο και να αναστήσει το χθες. Και αυτό γίνεται μόνο με τους άξιους συνεχιστές αυτών που τότε μάτωσαν εκεί πάνω. Βέβαια και οι σύγχρονοι, οι σημερινοί ματώνουν, μόνο που για την ώρα προσπαθούν να κρύψουν τις πληγές που τους ανοίγουμε εμείς και δεν τους αφήνουμε να συνεχίσουν το Ιερό τους έργο.

*Ελένη Σκαρλάτου
Δημοσιογράφος